

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ
(τρίτο τμήμα)
της 2ας Μαΐου 2007

Υπόθεση F-23/05

Jean-Louis Giraudy
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι — Προσφυγή — Αγωγή αποζημίωσης — Έρευνα της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) — Ανατοποθέτηση — Κανονισμός (ΕΚ) 1073/1999 — Απόφαση 1999/396/ΕΚ, ΕΚΑΧ, Ευρατόμ — Πταισμά — Ζημία — Επαγγελματική ασθένεια — Συνυπολογισμός των προβλεπόμενων στο άρθρο 73 του ΚΥΚ παροχών»

Πλήρες κείμενο στη γλώσσα της παρούσας Συλλογής (γλώσσα διαδικασίας είναι η γαλλική) . . . . . II-A-1 - 657

Αντικείμενο: Προσφυγή-αγωγή ασκηθείσα δυνάμει των άρθρων 236 ΕΚ και 152 ΕΑ, με την οποία ο J.-L. Giraudy ζητεί να ακυρωθεί η απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 2005 περί απορρίψεως της από 22 Σεπτεμβρίου 2004 διοικητικής ενστάσεώς του και να υποχρεωθεί η Επιτροπή να του καταβάλει αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση για την υλική ζημία και την ηθική βλάβη που ισχυρίζεται ότι υπέστη, τις οποίες εκτιμά αντιστοίχως σε 264 000 ευρώ και 500 000 ευρώ.

Απόφαση: Η Επιτροπή υποχρεώνεται να καταβάλει στον προσφεύγοντα-ενάγοντα το ποσό των 15 000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη, η οποία συνίσταται σε προσβολή της υπολήψεως και της τιμής του. Η προσφυγή-αγωγή απορρίπτεται κατά τα λοιπά. Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και τα δύο τρίτα των εξόδων του προσφεύγοντος-ενάγοντος. Ο προσφεύγων-ενάγων φέρει το ένα τρίτο των εξόδων του.

Περίληψη

1. *Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) — Κανονισμός 1073/1999 σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την OLAF — Λεπτομέρειες των εσωτερικών ερευνών που θεσπίστηκαν από τα κοινοτικά όργανα (Κανονισμός 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, άρθρο 5, εδ. 2· απόφαση 1999/396 της Επιτροπής, άρθρο 2, εδ. 1 και 2)*
2. *Υπάλληλοι — Εξωσυμβατική ευθύνη των κοινοτικών οργάνων — Προϋποθέσεις*
3. *Υπάλληλοι — Οργάνωση των υπηρεσιών — Τοποθέτηση του προσωπικού (Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 7 § 1)*
4. *Υπάλληλοι — Καθήκον αρωγής της διοικήσεως (Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρα 7 § 1, εδ. 1, και 25, εδ. 2)*
5. *Υπάλληλοι — Καθήκον αρωγής της διοικήσεως — Αρχή της χρηστής διοικήσεως (Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 73· κανονισμός 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, 10η αιτιολογική σκέψη και άρθρο 8 § 2)*

6. Υπάλληλοι — Καθήκον αρωγής της διοικήσεως
(Κανονισμός 1073/1999 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, άρθρο 8 § 2)

7. Υπάλληλοι — Αγωγή αποζημιώσεως — Αίτημα περί αποκαταστάσεως της ζημίας η οποία προκλήθηκε από την ασθένεια του προσφεύγοντος-ενάγοντος και την περιέλευσή του σε κατάσταση αναπηρίας συνεπεία υπηρεσιακού πταίσματος της διοικήσεως
(Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 73· ρύθμιση σχετικά με την ασφάλιση κατά των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής ασθένειας, άρθρα 19 και 23)

1. Από την επιτακτική διατύπωση του άρθρου 2, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 1999/396, σχετικά με τους όρους και τις λεπτομέρειες των εσωτερικών ερευνών στον τομέα της καταπολέμησης της απάτης, της δωροδοκίας και κάθε άλλης παράνομης δραστηριότητας επιζήμιας για τα συμφέροντα των Κοινοτήτων, που παραπέμπει ως προς το σημείο αυτό στο πρώτο εδάφιο του ίδιου άρθρου, προκύπτει ότι ο γενικός γραμματέας, οι γενικοί διευθυντές και οι προϊστάμενοι υπηρεσιών της Επιτροπής έχουν την υποχρέωση να ενημερώσουν την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) αμελλητί από τη στιγμή που έχουν γνώση «στοιχείων βάσει των οποίων εικάζεται η ύπαρξη ενδεχομένων περιπτώσεων απάτης, δωροδοκίας ή κάθε άλλης παράνομης δραστηριότητας επιζήμιας για τα συμφέροντα των Κοινοτήτων ή σοβαρών περιστατικών που συνδέονται με την άσκηση επαγγελματικών δραστηριοτήτων και μπορούν να συνιστούν παράλειψη των υποχρεώσεων των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού των Κοινοτήτων, η οποία μπορεί να επισύρει πειθαρχική και, ενδεχομένως, ποινική δίωξη». Ωστόσο, η χρήση του όρου «εικάζεται» από τον νομοθέτη συνεπάγεται κατ' ανάγκην ότι οι αρχές στις οποίες αναφέρεται η εν λόγω διάταξη προβαίνουν σε μια ελάχιστη εκτίμηση της ορθότητας των στοιχείων που έχουν περιέλθει σε γνώση τους, όσον αφορά πιθανή παρατυπία, και τους απονέμει, συνεπώς, ορισμένη εξουσία εκτιμήσεως.

(βλ. σκέψη 98)

2. Δυσλειτουργίες του εσωτερικού συστήματος επικοινωνίας θεσμικού οργάνου οι οποίες ενδέχεται να ενέτειναν αδικαιολόγητα τις υπόνοιες της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) ως προς υπάλληλο, αλλά δεν είχαν σχέση αιτίου προς αποτέλεσμα καθοριστική για την έναρξη έρευνας εις βάρος του, δεδομένου ότι υπήρχε σειρά άλλων σοβαρών συγκλινόντων στοιχείων που δικαιολογούσαν την έρευνα αυτή, δεν μπορούν να θεμελιώσουν εξωσυμβατική ευθύνη του ως άνω θεσμικού οργάνου από υπηρεσιακό πταίσμα.

(βλ. σκέψεις 109 και 111)

3. Η απόφαση περί ανατοποθετήσεως, ως συντηρητικού μέτρου, του υπαλλήλου που είναι ο υπεύθυνος διοικητικής μονάδας κατά τη διάρκεια εσωτερικής έρευνας την οποία κίνησε η Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) σχετικά με πιθανές παρατυπίες στην εν λόγω διοικητική μονάδα, η οποία ήταν αποτέλεσμα της συστάσεως του γενικού διευθυντή της OLAF να απαγορευθεί στον ως άνω υπάλληλο οποιαδήποτε πρόσβαση στα γραφεία της μονάδας αυτής κατά το οικείο διάστημα, προκειμένου να διασφαλισθεί η ομαλή διεξαγωγή της έρευνας, ανταποκρίνεται στο συμφέρον της υπηρεσίας. Λαμβανομένης υπόψη της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως την οποία διαθέτει η διοίκηση προς αξιολόγηση του συμφέροντος αυτού, η απόφαση αυτή δεν είναι προδήλως δυσανάλογη προς τον σκοπό που επιδιώκει το μέτρο, ήτοι να αποφευχθεί οποιοσδήποτε κίνδυνος συγκρούσεως συμφερόντων και να διασφαλισθεί η ομαλή διεξαγωγή της έρευνας. Το γεγονός ότι άλλες εναλλακτικές λύσεις, όπως η αποδοχή της προτάσεως του προσφεύγοντος-ενάγοντος να λάβει άδεια ή η ανάθεση σε αυτόν μιας αποστολής μπορούσαν να ανταποκριθούν εξίσου στο συμφέρον της υπηρεσίας και ταυτοχρόνως σέβονταν περισσότερο τα συμφέροντα του ενδιαφερομένου δεν αρκεί, αφεαυτού, για να καταστήσει δυσανάλογο το εν λόγω μέτρο ανατοποθετήσεως. Η απόφαση αυτή δεν παραβιάζει ούτε την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας, δεδομένου ότι, αφενός, δεν έχει ως σκοπό να τιμωρήσει τον υπάλληλο που ανατοποθετείται, αλλά συνιστά συντηρητικό μέτρο, η διάρκεια του οποίου περιορίζεται στο διάστημα της έρευνας, και, αφετέρου, το συμφέρον της υπηρεσίας δικαιολογεί τη λήψη μέτρου που έχει ως σκοπό να καταστήσει δυνατή την απρόσκοπτη διεξαγωγή μιας έρευνας, πάντοτε χωρίς να αποδίδεται ευθύνη στον υπάλληλο που ανατοποθετείται σε σχέση με τα ζητήματα που αποτελούν το αντικείμενο της έρευνας.

Τέλος, δεδομένου ότι η νομιμότητα μιας ατομικής πράξεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των πραγματικών και νομικών στοιχείων που υπήρχαν κατά τον χρόνο εκδόσεώς της, στοιχεία που αποκάλυψε εκ των υστέρων η έρευνα και τα οποία απάλλαξαν τον ενδιαφερόμενο δεν θίγουν τη νομιμότητα της αποφάσεως περί ανατοποθετήσεως.

(βλ. σκέψεις 139 έως 146)

Παραπομπή:

ΠΕΚ: 16 Απριλίου 2002, T-51/01, Fronia κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2002, σ. I-A-43 και II-187, σκέψη 55· 4 Ιουνίου 2003, T-124/01 και T-320/01, Del Vaglio κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2003, σ. I-A-157 και II-767, σκέψη 77· 7 Φεβρουαρίου 2007, T-339/03, Clotuche κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2007, σ. I-A-2-29 και II-A-2-179, σκέψεις 69, 71 και 76· 7 Φεβρουαρίου 2007, T-118/04 και T-134/04, Caló κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2007, σ. I-A-2-37 και II-A-2-253, σκέψεις 109, 113 και 114

4. Με το να ανακοινώνει η διοίκηση δημοσίως σε συνέντευξη Τύπου, πριν ανακοινώσει τούτο προσωπικώς στον ενδιαφερόμενο, πρώην υπεύθυνο υπηρεσίας, ότι τίποτε πλέον δεν εμποδίζει την άρση του μέτρου ανατοποθετήσεως που είχε ληφθεί, ως συντηρητικό μέτρο, εις βάρος του προκειμένου να διασφαλισθεί η ομαλή διεξαγωγή εσωτερικής έρευνας της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) για πιθανές παρατυπίες στην υπηρεσία του, αγνοείται το θεμιτό συμφέρον του υπαλλήλου να ενημερωθεί απευθείας από τη διοίκηση, και όχι μέσω του Τύπου, για μια αποφασιστική εξέλιξη της επαγγελματικής του καταστάσεως. Μια τέτοια συμπεριφορά παραβιάζει την ισορροπία των αμοιβαίων δικαιωμάτων και υποχρεώσεων την οποία έχει δημιουργήσει ο Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων (στο εξής: ΚΥΚ) μεταξύ της δημόσιας αρχής και των υπαλλήλων της δημόσιας υπηρεσίας και συνιστά, ως εκ τούτου, παράβαση του καθήκοντος αρωγής της διοικήσεως έναντι του υπαλλήλου και υπηρεσιακό πταίσμα δυνάμενο να θεμελιώσει ευθύνη της.

(βλ. σκέψεις 148, 149 και 183)

5. Ο κανόνας της εμπιστευτικότητας των ερευνών, όπως ορίζεται ευρέως από το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού 1073/1999, σχετικά με τις έρευνες που πραγματοποιούνται από την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF), πρέπει να ερμηνεύεται στο πλαίσιο του και ιδίως υπό το πρίσμα της δέκατης αιτιολογικής σκέψεως του ίδιου κανονισμού, η οποία ορίζει ότι οι έρευνες αυτές πρέπει να διεξάγονται με πλήρη σεβασμό των θεμελιωδών ελευθεριών. Συνεπώς, ο κανόνας αυτός δεν πρέπει να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι αποβλέπει μόνο στην προστασία της εμπιστευτικότητας των πληροφοριών προκειμένου να αποκαλυφθεί η αλήθεια, αλλά πρέπει να θεωρείται ότι έχει επίσης ως σκοπό τη διαφύλαξη του τεκμηρίου αθωότητας, και ως εκ τούτου της υπολήψεως των μονίμων ή των μη μονίμων υπαλλήλων τους οποίους αφορούν οι έρευνες αυτές. Πέραν της ειδικής προστασίας που εγγυάται η ως άνω διάταξη, τόσο η αρχή της χρηστής διοικήσεως όσο και το καθήκον αρωγής, όπως ακριβώς και ο σεβασμός των ερευνητικών εξουσιών που απονέμονται σε ένα ανεξάρτητο όργανο όπως η OLAF, αποτελούν λόγους ώστε το θεσμικό όργανο στο οποίο υπάγεται ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος να επιδεικνύει τη μεγαλύτερη δυνατή προσοχή και αυτοσυγκράτηση κατά τη δημοσιότητα που προσδίδει σε ισχυρισμούς ή υπόνοιες απάτης. Οι εκτιμήσεις αυτές επιβάλλονται πολλώ μάλλον, ιδίως ενόψει του δικαιώματος οποιουδήποτε στο τεκμήριο αθωότητας, όταν δεν έχει ακόμη εξαχθεί κανένα συμπέρασμα από μια έρευνα της OLAF.

Σε περίπτωση που διατυπώνονται βαριές κατηγορίες κατά της τιμής ενός υπαλλήλου, η διοίκηση υποχρεούται να αποφεύγει τη μη απολύτως αναγκαία δημοσιότητα των κατηγοριών και να φροντίζει ώστε οι υπάλληλοι να μη γίνονται αντικείμενο δηλώσεων που ενδέχεται να θίγουν την επαγγελματική τους τιμή. Συνεπεία τούτου, καταρχήν, η διοίκηση οφείλει, αφενός, να αποφεύγει να δίνει στον Τύπο πληροφορίες οι οποίες θα μπορούσαν να προκαλέσουν ζημία στον υπάλληλο περί του οποίου πρόκειται και, αφετέρου, να λαμβάνει όλα τα μέτρα που είναι αναγκαία για την πρόληψη, εντός του οργάνου, οποιουδήποτε είδους μεταδόσεως πληροφοριών που θα μπορούσαν να έχουν δυσφημιστικό για τον εν λόγω υπάλληλο χαρακτήρα. Λαμβάνοντας τούτο ως δεδομένο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι στα κοινοτικά όργανα έχει παγιωθεί πνεύμα ευθύνης, το οποίο

ανταποκρίνεται ιδίως στη μέριμνα του κοινού να ενημερώνεται και να λαμβάνει τη διαβεβαίωση ότι οι δυσλειτουργίες και οι απάτες εξακριβώνονται και, εφόσον παρίσταται ανάγκη, εξαλείφονται και τιμωρούνται δεόντως. Συνεπεία της απαιτήσεως αυτής, οι μόνιμοι και οι μη μόνιμοι υπάλληλοι που κατέχουν υπεύθυνες θέσεις σε κοινοτική διοικητική αρχή οφείλουν να λαμβάνουν υπόψη τους την πιθανή ύπαρξη δικαιολογημένης ανάγκης να ανακοινωθούν ορισμένες πληροφορίες στο κοινό.

Λαμβανομένης υπόψη της πιθανής υπάρξεως μιας τέτοιας ανάγκης, το καθήκον αρωγής που βαρύνει τη διοίκηση έναντι των υπαλλήλων της εντείνεται. Η επίταση αυτή του καθήκοντος αρωγής στο ειδικό πλαίσιο μιας έρευνας είναι ακόμη πιο αναγκαία σε ένα πλαίσιο στο οποίο τα ΜΜΕ μπορούν να αμφισβητήσουν δημοσίως την επαγγελματική τιμή ή υπόληψη ορισμένων ατόμων, χειροτερεύοντας έτσι τις ζημίες που έχουν ήδη υποστεί τα άτομα αυτά, μέχρι σημείου που να τις καθιστούν ανεπανόρθωτες.

Ειδικότερα, από την έναρξη έρευνας στηριζόμενης σε υπόνοιες απάτης, είναι δυνατόν να επέλθει προσβολή της υπολήψεως, ιδίως αν η έρευνα αυτή προκαλεί δημοσιότητα εκτός του οργάνου. Η απαλλαγή του ενδιαφερομένου από τις κατηγορίες κατά τη λήξη μιας έρευνας που περιβλήθηκε τέτοια δημοσιότητα σπανίως αρκεί για την πλήρη εξάλειψη της προσβολής που έχει υποστεί στην υπόληψή του. Στο πλαίσιο της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, η ζημία που προκαλείται από την έναρξη και τη διεξαγωγή μιας έρευνας αποκαθίσταται μόνον αν το επίμαχο όργανο υπέπεσε σε πταίσμα που επισύρει την ευθύνη του, όσο λυπηρό και αν είναι τούτο για το άτομο που ενδεχομένως απαλλάσσεται κατά τη λήξη της έρευνας αυτής. Επιπλέον, στο μέτρο κατά το οποίο, πλέον της ηθικής αυτής βλάβης, από μια έρευνα προκαλείται επαγγελματική ασθένεια κατά την έννοια του άρθρου 73 του ΚΥΚ, η διάταξη αυτή παρέχει στον υπάλληλο τη δυνατότητα να λάβει αντιστάθμιση υπό τη μορφή κατ' αποκοπήν ποσού, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποδείξει οποιοδήποτε πταίσμα του οργάνου.

(βλ. σκέψεις 161 έως 167)

Παραπομπή:

ΔΕΚ: 11 Ιουλίου 1974, 53/72, Guillot κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1974, σ. 407, σκέψεις 3 έως 5

ΠΕΚ: 12 Δεκεμβρίου 1995, T-203/95 R, Connolly κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2919, σκέψη 35· 17 Δεκεμβρίου 2003, T-133/02, Chawdhry κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2003, σ. I-A-329 και II-1617, σκέψη 107· 3 Μαρτίου 2004, T-48/01, Vainker κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 2004, σ. I-A-51 και II-197, σκέψη 125

6. Μέτρα ενημερώσεως του κοινού τα οποία λαμβάνονται από θεσμικό όργανο και αφορούν την ανατοποθέτηση του υπευθύνου διοικητικής μονάδας προκειμένου να διασφαλισθεί η ομαλή διεξαγωγή εσωτερικής έρευνας της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) για πιθανές παρατυπίες στην υπηρεσία του δεν αντιβαίνουν στις ιδιαίτερες επιταγές περί εμπιστευτικότητας των ερευνών της OLAF και δικαιολογούνται από το συμφέρον της υπηρεσίας όταν, υπό τις ειδικές περιστάσεις της υποθέσεως, η άρση της εμπιστευτικότητας όσον αφορά όχι μόνον τη λήψη του μέτρου ανατοποθέτσεως αλλά και την ταυτότητα του υπαλλήλου που ανατοποθετείται δεν οφείλεται στη βούληση του θεσμικού οργάνου, αλλά είναι αναπόφευκτη, δεδομένης της θέσεως που κατείχε ο ενδιαφερόμενος, η οποία συνεπαγόταν τακτική επαφή με τον Τύπο λόγω των καθηκόντων του, και του προϋπάρχοντος ενδιαφέροντος των δημοσιογράφων για τις υπόνοιες παρατυπιών, οπότε η έλλειψη πληροφοριών θα είχε δώσει τροφή σε διάφορες εικασίες που θα μπορούσαν να βλάψουν τόσο τα συμφέροντα του υπαλλήλου όσο και τα συμφέροντα του θεσμικού οργάνου.

Εντούτοις, το ως άνω θεσμικό όργανο παραβαίνει το καθήκον αρωγής που υπέχει έναντι των υπαλλήλων του όταν λαμβάνει την ασυνήθιστη πρωτοβουλία να δημοσιεύσει, πέραν του ανακοινωθέντος της OLAF που αναγγέλλει την έναρξη της έρευνας, το δικό του ανακοινωθέν Τύπου το περιεχόμενο του οποίου αφήνει να εννοηθεί ότι ο ανατοποθετούμενος υπάλληλος εμπλεκόταν προσωπικά σε πιθανές παρατυπίες και, μετά την απαλλαγή του από τις κατηγορίες, παραλείπει να λάβει τα επανορθωτικά μέτρα που είναι ικανά να αντισταθμίσουν την ασυνήθη αρνητική δημοσιότητα που δόθηκε με τη διανομή αυτού του ανακοινωθέντος Τύπου, λαμβάνοντας ως εκ τούτου ανεπαρκώς

υπόψη τα συμφέροντα του υπαλλήλου σε σύγκριση με τα δικά του συμφέροντα και μη μειώνοντας στο αυστηρώς ελάχιστο τη ζημία που προκαλεί σε αυτόν η έναρξη της έρευνας.

Μια τέτοια συμπεριφορά αποτελεί υπηρεσιακό πταίσμα δυνάμενο να θεμελιώσει ευθύνη του θεσμικού οργάνου. Συναφώς, υφίσταται άμεση και βέβαιη σχέση αιτίου προς αποτέλεσμα μεταξύ του πταίσματος αυτού και της ζημίας που προκύπτει, για τον υπάλληλο, από την προσβολή της τιμής και της υπολήψεώς του, η οποία υπερβαίνει τη ζημία που αναπόφευκτα υφίσταται υπάλληλος τον οποίο αφορά μια έρευνα της OLAF.

(βλ. σκέψεις 169, 170, 173, 180, 183 και 206)

7. Πρέπει να απορρίπτεται αίτημα για την αποκατάσταση της υλικής ζημίας και την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζεται ότι υπέστη υπάλληλος λόγω της ασθένειας από την οποία πάσχει και της αναπηρίας που επήλθε εξαιτίας της και οι οποίες αποτελούν συνέπεια υπηρεσιακού πταίσματος της διοικήσεως και, ιδίως, της ηθικής βλάβης που προκλήθηκε από παράβαση του καθήκοντος αρωγής η οποία έφερε τον ενδιαφερόμενο σε κατάσταση άγχους και αγωνίας και κατ' αυτόν τον τρόπο προκάλεσε ή επέτεινε βλάβη συνδεόμενη με την ασθένειά του. Ειδικότερα, ο κοινοτικός δικαστής δεν έχει δικαιοδοσία να αποφανθεί επί της αιτιώδους συνάφειας μεταξύ των όρων υπηρεσίας ενός υπαλλήλου και της ασθένειας την οποία επικαλείται, διότι, κατά το άρθρο 19 της ρυθμίσεως περί ασφαλίσεως των υπαλλήλων κατά των κινδύνων ατυχήματος και επαγγελματικής ασθένειας, η απόφαση σχετικά με την αναγνώριση της επαγγελματικής προέλευσης μιας ασθένειας λαμβάνεται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (ΑΔΑ), με βάση τα συμπεράσματα του ιατρού ή των ιατρών που έχουν ορίσει τα όργανα και, με αίτηση του υπαλλήλου, μετά από γνωμάτευση της υγειονομικής επιτροπής του άρθρου 23 της εν λόγω ρυθμίσεως. Το καθεστώς που θεσπίστηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 73 του ΚΥΚ προβλέπει κατ' αποκοπήν αποζημίωση για την περίπτωση ατυχήματος ή επαγγελματικής ασθένειας, η οποία καλύπτει τόσο την υλική ζημία όσο και την ηθική βλάβη, χωρίς να είναι αναγκαίο για τον ενδιαφερόμενο να αποδείξει οποιοδήποτε πταίσμα του οργάνου, μόνον δε εφόσον προκύπτει ότι το εκ του ΚΥΚ προβλεπόμενο σύστημα δεν επιτρέπει την παροχή κατάλληλης αποζημιώσεως για την επελθούσα ζημία δικαιούται ο υπάλληλος να ζητήσει συμπληρωματική αποκατάσταση.

Το συμπέρασμα αυτό δεν αποδυναμώνεται στην περίπτωση κατά την οποία ο προσφεύγων-ενάγων έχει παραιτηθεί από τη διαδικασία που κίνησε δυνάμει του άρθρου 73 του ΚΥΚ για να αναγνωρισθεί η επαγγελματική φύση της ασθένειάς του, δεδομένου ότι η παραίτηση αυτή ουδόλως επηρεάζει την εφαρμογή του κανόνα δικαίου σύμφωνα με τον οποίο η αναγνώριση της επαγγελματικής προελεύσεως μιας ασθένειας είναι αρμοδιότητα της ΑΔΑ.

Αντιθέτως, αίτημα περί ικανοποίησης της πτυχής της ηθικής βλάβης του προσφεύγοντος-ενάγοντος η οποία συνίσταται σε προσβολή της τιμής και της υπολήψεως του πρέπει να εξετάζεται από τον δικαστή, διότι η ως άνω βλάβη, ως μη συνδεόμενη με την ασθένεια του ενδιαφερομένου, δεν μπορεί να ικανοποιηθεί κατ' αποκοπήν δυνάμει του άρθρου 73 του ΚΥΚ.

(βλ. σκέψεις 193 έως 196 και 198 έως 201)

Παραπομπή:

ΔΕΚ: 8 Οκτωβρίου 1986, 169/83 και 136/84, Leussink κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2801, σκέψη 13· 9 Σεπτεμβρίου 1999, C-257/98 P, Lucaccioni κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-5251, σκέψη 22

ΠΕΚ: 14 Μαΐου 1998, T-165/95, Lucaccioni κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-203 και II-627, σκέψη 74· 15 Δεκεμβρίου 1999, T-300/97, Latino κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-259 και II-1263, σκέψη 95